

Un nou prevere a la diòcesi

Avui diumenge 23 de novembre, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, Sergi Sicília rebrà l'ordenació presbiteral de mans del bisbe Agustí Cortés. Nascut el 7 de març de 1985 a Barcelona, va entrar al Seminari el setembre de 2009. Al llarg d'aquests cinc anys ha estat col·laborant pastoralment a la Parròquia de Sant Just, a Sant Just Desvern, i actualment a la Catedral-

Parròquia de Sant Llorenç. Ha recorregut un camí de maduració vocacional, passant pels ministeris del lectorat i acolitat, l'admissió a ordes i l'ordenació diaconal, el 23 de març d'enguany (foto), i avui, amb gran joia de tota la comunitat cristiana de la diòcesi, rebrà el regal del sacerdoci.

GLOSSA

Agafats de la mà

Dos nens de nou anys —en Frederic, el més alt de la classe, i en Miquel, el més baix— són amics des de ben menuts. Van a la mateixa escola. Es van conèixer en començar el primer curs de preescolar. Ara fan quart de primària. En Miquel està afectat per una discapacitat intel·lectual greu amb retard psicomotriu i el seu currículum formatiu preveu el suport —que rep a la mateixa escola— de professionals d'una entitat especialitzada. Els dos infants han forjat una estreta i forta amistat. En Frederic és conscient de les limitacions d'en Miquel i té molt clar, d'acord amb la seva edat, quina ha de ser la resposta a les necessitats de l'amic, sempre amb molta naturalitat.

En Miquel va tenir l'oportunitat de participar en una cursa inclusiva, sense categories. No és el primer any que hi pren part. És un esdeveniment que l'il·lusiona. Veu que s'hi impliquen familiars i amics —també en Frederic—, que corren al costat seu. Ho viu amb joia i ho fa parlès amb el llenguatge gestual amb què estableix comunicació amb les altres persones. Arribat el gran dia, situats tots dos amics en el punt inicial de la cursa, esperen el moment d'arrencar a córrer. Agafats de la mà, inicien el recorregut. Les possibilitats d'en Miquel marquen el ritme i en Frederic el segueix, animant el

seu amic. Assolit el punt d'arribada, el deixa anar de la mà, disminueix el ritme i en Miquel, joiós i exultant, entra el primer del grup. Esforç compartit, superació de la dificultat, generositat en la victòria, sensibilitat envers el més feble, orgull sa en el triomf que exalta valors i desterra qualsevol humiliació... Creuar somrient la línia d'arribada: pot haver-hi imatge més significativa?

Una família que, fent front a les dificultats, sap acompanyar en Miquel; uns mestres sensibilitzats i preparats per donar-hi resposta; una escola i un centre especialitzats que col·laboren...; un seguit d'actes d'interdependència perquè ningú en resti al marge. Un reconeixement implícit de la dignitat de les persones i de la repercussió en l'entorn per fer-ho possible. A més a més, des de la fe, un seguiment dels ensenyaments de Jesús: «En veritat us ho dic: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40). Enmig, en Frederic, sense massa plantejaments teòrics ni formulacions escrites. Estima el seu amic, veu les seves dificultats i la manera com el pot ajudar, i ho fa des de l'estimació i la fidelitat implícites i des d'una grandesa de cor. En Miquel ho copsa, se sent estimat. «L'amic estima en tot moment» (Pr 17,17).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir la presència del Regne de Déu

Discernir la nostra Església Diocesana requereix conèixer-la i estimar-la. L'últim diumenge del Temps Ordinari, amb el qual conclou l'Any Litúrgic, l'Església contempla Jesucrist com a Rei de l'Univers. Aquesta contemplació reconeix Jesucrist allà, al final de la història, dominant els temps i els espais, envoltat de glòria, lloat per tot l'univers.

Els mateixos ulls veuen la realitat present, el món actual i l'Església d'avui, la nostra Diòcesi... El contrast és fort. Què pensar-ne?

De vegades per justificar una mirada crítica sobre l'Església subratllem una afirmació que és certa: l'Església no s'identifica exactament amb el Regne de Déu. Això, sens dubte, és així. Però, és tan diferent del Regne de Déu? Com podem estimar l'Església si en ella no hi ha una presència real del Regne?

Encara ressona en nosaltres la beatificació del papa Pau VI el passat 19 d'octubre. Ha estat una ocasió per recordar la figura impressionant d'aquest gran Papa. Ens va bé subratllar una de les facetes més assenyalades del seu testimoni: el seu profund sentit d'Església.

Sovint la imatge que es té de Pau VI és la d'un Papa pacient i adolorit, que va sofrir amb l'Església i per l'Església en moments difícils. Però, encara que fos així, encara que en la seva vida va haver d'experimentar la duresa de la renovació eclesial i l'assetjament de feixismes i totalitarismes de tota mena, abans que viure l'Església com a font i ocasió de sofriment, va gaudir amb ella, la va estimar apassionadament i va creure en la bellesa del seu misteri.

Sabia bé que davant l'Església es donaven tres actituds: la indiferència, la hipercrítica i l'amor sincer. Ell va voler manifestar en el seu Testament la profunditat d'aquesta tercera actitud:

«Sento que l'Església m'envolta: oh santa Església, una, catòlica i apostòlica, rep la meua benedicció i salutació, el meu suprem acte d'amor! Què diré de l'Església a la qual ho dec tot i que va ser meua? Que les benediccions de Déu vinguin sobre teu; que tinguis consciència de la teua naturalesa i de la teua missió; que tinguis sentit de les necessitats veritables i profundes de la humanitat; i camina pobra, és a dir, lliure, forta i amorosa cap a Crist.»

Ens sentim molt propers a aquest missatge: ens veiem en aquest caminar pobre, lliure i fort cap a Crist. Si caminem cap a Ell és que no el posseïm i no som plenament el seu Regne. Però si estimem l'Església i som conscients de la seva identitat i la seva missió, si amb ella acollim les veritables i profundes necessitats de la humanitat, és que en ella compartim ja la presència del Regne.

Una bona biografia de Pau VI recentment publicada en castellà mira de copsar la seva personalitat des de dins d'ell mateix, des del seu cor. Però el seu cor, com afirma el cardenal Dionigi Tettamanzi en la introducció a aquesta obra, «coincidia amb el de l'Església». I això significava per a ell seguir la recomanació tan apreciada de sant Agustí: «una dilatació constant dels límits de l'amor», quelcom inabordable, sense frontera en aquest món. Així ho va expressar repetides vegades des de la seva mateixa ordenació sacerdotal. Va ser un lema programàtic i el que el va convertir en un gran pastor de l'Església.

De manera que qui va haver de sofrir per l'Església, abans es va identificar amb ella, la va estimar; i amb ella i des d'ella va estimar la humanitat.

No voldríem cap altra cosa per a cadascun de nosaltres quan mirem i vivim la nostra Església. En ella ja és present el Regne de Jesucrist i tanmateix també camina cercant de posseir-lo.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ MIQUEL ALBERT SOLER

Mirada sonora i solidària

Mirada cristiana és una revista que s'escolta. Està adreçada a persones cegues i discapacitats visuals. Conté articles de diferents publicacions catòliques que llegeixen voluntaris i que es graven en un CD d'àudio. L'objectiu és, per al professor i pedagog Miquel Albert Soler, president de l'Associació Mirada Solidària, «transmetre la fe cristiana i els seus valors socials». Informació: 639 866 483 / info@miradasolidaria.net.

Hi ha poques eines evangelitzadores per a les persones cegues...

Sí, actualment només hi ha dues revistes catòliques en català accessibles a les persones cegues: *Catalunya Cristiana* edició Braille —trimestral, amb un recull de reportatges, articles i notícies d'Església publicades en el setmanari—, i *Mirada Cristiana* —que també és trimestral. Ambdues estan realitzades per l'Associació Mirada Solidària.

Com es troba l'evangelització del món del cec?

Hi manquen molts recursos i compromís per part de les grans organitzacions de cecs. Des de la nostra associació procurem incloure les persones amb discapacitat visual en el conjunt de la societat. Treballem per mitigar el buit i unir les persones sensibles al missatge de Jesús i fer-nos més presents a la nostra Església, que ha d'incloure tothom.

Es pot dir que, des de la foscor, et pots acostar més a Déu?

Entre les persones cegues també hi ha poca fe. Però la foscor pot ajudar a aguditzar tots els sentits i comprendre Jesús Déu, que és llum interior, veu que s'escolta, font que s'assaboreix, cep veritable que abraça, perfum d'encens que s'olora.

Òscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

«Mis buenos muertos»

El sacerdote Angelo Rossi, que solía acompañar a Roncalli en sus vacaciones en Sotto il Monte (donde nació Roncalli) aporta un vivo testimonio: «Otra devoción que yo vivía vivísima en el siervo de Dios era la devoción a los difuntos; los llamaba “mis buenos muertos”; a veces me recomendaba recurrir a ellos en mis necesidades y en mis dificultades espirituales. Me invitaba a acompañarlo en la visita al cementerio. Me sorprendía que cuando llegaba al pueblo de vacaciones su primera visita, incluso antes de ir a casa, era al cementerio, que estaba en el camino que conduce a la iglesia y a Camaitino (su casa familiar). También la última parada —al marchar tras las vacaciones— era para los muertos [...]. Es conocido que en su dormitorio del Vaticano conservaba las fotografías de sus párrocos difuntos, de sus padres y de sus hermanas y hermanos.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

SER PADRES

«¿En qué podemos ayudar?»

Las personas que critican a las familias separadas ignoran el dolor que siente una familia que se rompe. No deberían hablar mal de los padres que se separan. Por el contrario, harían bien en preguntar: ¿En qué podemos ayudar?

La amarga soledad se muestra en toda su crudeza cuando el niño regresa a casa después de la escuela y no hay ni hermanos ni ningún adulto que le espere. Se trata del desgraciadamente popular *key's children*, niño de la llave. El menor solitario cuya falta de supervisión por parte de un adulto nos lleva de cabeza a los profesionales de la infancia, por el consumo desaforado que hace de pantallas (televisión, vídeos, continuas conexiones a chats...) al llegar a su casa y no tener a nadie que le reciba.

Para ayudar, existe el valioso apoyo de la escuela: «Diles a tus padres que vengan a verme», es la mejor receta que puede darle el maestro al alumno taciturno, acompañándola de una cariñosa palmada en la espalda. La escuela es una importante estructura de soporte del alumnado con separación de los padres. Los países de habla inglesa la denominan el principal *support system*.

Cuando el docente da la oportunidad al alumno de que le cuente la situación familiar le está haciendo un gran favor. Conviene que este niño no se sienta como un *bicho raro* en la escuela. Hay que desculpabilizar a los menores de las situaciones que crean los adultos.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Una *bici* para el Papa

Octavio escribió: «Querido papa Francisco, el 2 de abril con mis amigos te traemos la *bici* de los abrazos, realizada por nosotros. Es preciosa. Nosotros estaremos allí, venga a saludarnos». La *bici de los abrazos*, bicicleta con un manillar más largo y dos asientos, permite al pasajero que viaja detrás *abrazar* al conductor: busca aliviar a los autistas de la soledad.

El Papa responde, una vez más, acogiendo a las personas y escuchando la compleja realidad del autismo en el marco de la XXIX Conferencia Internacional del Pontificio Consejo para los Operadores Sanitarios: «La persona con trastornos del espectro del autismo: animar la esperanza», celebrada los días del 20 al 22 de noviembre en el Vaticano, con la participación de expertos en autismo de los cinco continentes.

La Iglesia invita al amor y a la solidaridad fraterna. «Comparar con las personas que sufren de autismo la esperanza y la certeza de que la adhesión al Amor nos permite reconocer a Cristo resucitado cada vez que este se hace nuestro prójimo en el camino de la vida.»

«La calidad de vida de una comunidad se mide en gran parte por el compromiso en el cuidado de los más débiles y más necesitados y en el respeto a su dignidad de hombres y mujeres» (Juan Pablo II).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

24. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / SI 23 / Lc 21,1-4]. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs. a Còrdova.

25. ■ Dimarts [Ap 14,14-20 / SI 95 / Lc 21,5-11]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulena; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ Dimecres [Ap 15,1-4 / SI 97 / Lc 21,12-19]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Siri-ci, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

27. ■ Dijous [Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / SI 99 / Lc 21,20-28]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830). Sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Divendres [Ap 20,1-4.11-21,2 / SI 83 / Lc 21,29-33]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Laboure, vg. paüla.

29. ■ Dissabte [Ap 22,1-7 / SI 94 / Lc 21,34-36]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

Comença el temps d'Advent. Nou any litúrgic: cicle B

30. ■ † Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores 1a setm.) [Is 63,16b-17.19b;64,2b-7 / SI 79 / 1Co 1,3-9 / Mc 13,33-37]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

▮ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia.»

I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits.»

▮ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos. R.

Em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungí el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra.

Després el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veïreu despulrat, em vau vestir, quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vingüreu a veure'm.

Els justos li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despulrat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vingürem a veure-us?

El rei respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi.

Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar, quan tenia set, no em donàreu beure, quan era foraster, no em vau acollir, quan em veïreu despulrat, no em vau vestir, quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar.

Els li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despulrat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós?

El rei contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi.

I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna.»

▮ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Así dice el Señor Dios: «Yo mismo en persona buscaré a mis ovejas, siguiendo su rastro. Como sigue el pastor el rastro de su rebaño, cuando las ovejas se le dispersan, así seguiré yo el rastro de mis ovejas y las libraré, sacándolas de todos los lugares por donde se desperdigaron un día de oscuridad y nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas, yo mismo las haré sestar —oráculo del Señor Dios. Buscaré las ovejas perdidas, recogeré a las descarriadas; vendaré a las heridas; curaré a las enfermas; a las gordas y fuertes las guardaré y las apacentaré como es debido. Y a vosotras, mis ovejas, así dice el Señor: Voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío.»

▮ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar. R.

Me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre ha venido la resurrección. Si por Adán murieron todos, por Cristo todos volverán a la vida. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después, cuando él vuelva, todos los que son de Cristo; después los últimos, cuando Cristo devuelva a Dios Padre su reino, una vez aniquilado todo principado, poder y fuerza. Cristo tiene que reinar hasta que Dios haga de sus enemigos estrado de sus pies. El último enemigo aniquilado será la muerte. Y, cuando todo esté sometido, entonces también el Hijo se someterá a Dios, al que se lo había sometido todo. Y así Dios lo será todo para todos.

▮ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria, y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda.

Entonces dirá el rey a los de su derecha: «Venid vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme.»

Entonces los justos le contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?»

Y el rey les dirá: «Os aseguro que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis humildes hermanos, conmigo lo hicisteis.»

Y entonces dirá a los de su izquierda: «Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis.»

Entonces también estos contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?»

Y él replicará: «Os aseguro que cada vez que no lo hicisteis con uno de estos, los humildes, tampoco lo hicisteis conmigo.»

Y estos irán al castigo eterno, y los justos a la vida eterna.»

Jesucrist amb sant Pere i sant Pau. Capella Palatina (s. XII), Palermo

COMENTARI

Jesús, benèvol i humil de cor

L'escena del text d'avui no és una paràbola més. És una visió solemne del judici final. I, com ja podem sospitar, és pròpia i exclusiva de Mateu. La presentació del judici de Jesús com a Fill de l'home pot desfer els temors i donar peu a l'esperança. Vegem-ho en dos moments.

Recordem algunes dades rellevants. El judici corona i presideix els grans discursos de Jesús en Mateu (Mt 7,21-27, sermó de la muntanya; 13,37-43.47-50, paràboles del jull i la xarxa; 18,23-35, paràbola del rei que passa comptes als seus súbdits, el text d'avui). Mateu ha aclarit que «el Fill de l'home ha de venir amb els seus àngels en la glòria del seu Pare i llavors pagarà a cadascú segons les seves obres» (16,27). El judici està present en les paràboles del final de Mateu (el servent bo i do-

lent, 24,45-51; les deu noies que esperen el nuvi, 25,1-13; els talents, 25,14-40). El text d'avui és literàriament un punt solemne i culminant de l'ensenyament de Jesús segons Mateu. Ara bé, el jutge és Jesús. El que podia quedar obert sobre la imatge de Déu que ofereixen les paràboles (p.ex. la de les deu noies i la dels talents), és recollit i clarificat en aquesta darrera escena. El jutge és Jesús, amb una característica que és exactament la contrària de les paràboles. En les paràboles l'amo, el propietari, el rei, es converteixen en el Senyor. En el text d'avui, el Senyor Jesús es converteix en el rei (25,34). La solemnitat embolcalla l'escena: els àngels, la glòria del Pare, el tron on s'asseu: Jesús és el Fill de l'home, el jutge del final de la història.

Per tant aquest jutge continua essent «Déu amb nosaltres», «és benèvol i humil de cor», «té un jou que és suau i la seva càrrega lleugera» i continua essent amb

nosaltres (18,20, cf. 28,20). No abdica de totes aquestes descripcions. Malgrat la seriositat de l'escena i el fet que no podem situar el judici en el futur (quan?), tanmateix el missatge de Mateu és fort. Però ensems ple de proximitat i de benvolença. En aquest emplaçament de tots els humans davant del jutge, el que no podem fer és banalitzar el missatge de Mateu: el que realment compta són les bones obres. I compta sobretot i directament per a la comunitat. Però compta també per a la humanitat, els convocats són totes les nacions. Ara bé, a la llum d'aquesta interpretació, el missatge és molt potent. Si els humans es dediquen a practicar les obres de misericòrdia, el judici que els espera és realment esperançador. Sobretot perquè qui troben en els germans és Jesús! Com dèiem en el comentari de la paràbola del jull: estem en bones mans.

CRÒNICA

Jornades de delegats de Pastoral Universitària. El bisbe Agustí, com a president de la sotscomissió episcopal d'universitats de la CEE, va assistir a aquestes Jornades celebrades els dies 6 i 7 de novembre a Madrid. Amb el títol «Presència significativa i transformadora», es van aprofundir els reptes i les experiències de la presència dels catòlics, alumnes i professors, a l'àmbit universitari.

AGENDA

Trobada amb els equips de pastoral de les escoles cristianes. 1 de desembre, a les 15.30 h. Les delegacions de Joventut i Ensenyament convoquen conjuntament aquests equips per tal de crear un espai on compartir les inquietuds i les experiències diverses que es porten a terme a les escoles i afavorir un fòrum comú de reflexió al voltant de la pròpia tasca pastoral.

En el mes de la cadena de pregària per les vocacions i l'estada vocacional a l'Arxiprestat de Bruguers. En diversos dies d'aquest mes s'han fet trobades amb les catequistes de les parròquies de Gavà i Viladecans. El proper dijous 27 de novembre, de les 10 hores fins després de dinar, a la Casa de l'Església, hi haurà una matinal de pregària i reflexió amb preveres i diaques al voltant de la Pastoral Vocacional. Aquell mateix dijous 27, a les 19 h, pregària vocacional a la capella de la Casa de l'Església; en sintonia amb

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Jornades de formació i animació pastoral a les dues vicaries. Van tenir lloc del 3 al 6 de novembre a Vilafranca i del 10 al 13 a Sant Feliu de Llobregat. Aquesta cita, amb més trajectòria al Penedès, però ja habitual també al Llobregat, coincideix enguany amb el desè aniversari de vida de la diòcesi, i aquest ha estat el fil conductor, que ha ajudat a situar-lo en una perspectiva ben àmplia. Va començar per la referència als orígens, amb la mirada sobre les comunitats cristianes del temps del Nou Testament que va oferir el pare Antoni Pou, monjo de Montserrat. El segon dia la mirada s'adreçava al conjunt de la història de l'Església, acompanyats per Mn. David Abadias. La mirada al nostre entorn vingué de la mà de Mercè Lajara i Montserrat Clavera, que van presentar alguns exemples de visions sobre l'església que podem trobar en el cinema actual.

El moment més testimonial va ser la taula rodona sobre el recorregut, el present i el futur de la nostra diòcesi, amb el nostre bisbe Agustí Cortés i una laica: A Vilafranca, la treballadora social de Càritas Raquel Avilés, i a Sant Feliu, la consiliària de l'ACO, Maria Bargalló. L'assistència de laics i preveres va ser constant i nombrosa a totes les jornades, en ambdues seus.

l'Any de la Vida Consagrada, durant aquest curs, cada mes hi haurà el testimoni d'un religiós o religiosa. Dissabte 29 de novembre hi haurà la cloenda de l'estada vocacional, a la parròquia de St. Joan de Viladecans, amb el recés, a les 17 h, dirigit pel bisbe Agustí, sobre la cultura vocacional, i l'eucaristia, a les 19 h.

Concurs de contes per a les missions. Per a la campanya de la Infàn-

cia Missionera que se celebra el proper mes de gener del 2015 s'ha convocat un concurs de contes amb el lema «Jo sóc un d'ells». És una activitat que poden realitzar els nens/es de 6 a 12 anys, tant a les classes de

religió com a la catequesi. La participació en el concurs ajudarà els nostres infants a conèixer el treball dels nostres missioners i l'esperit de la Infància Missionera. Més informació: missions@bisbatsantfeliu.cat

CATEDRAL

Inici de l'Any de la Vida Consagrada. L'eucaristia d'inici de l'Any de la Vida Consagrada, presidida pel bisbe Agustí, serà el proper 30 de novembre, primer diumenge d'Advent, a les 19 h, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. El 29 de novembre de 2013, el papa Francesc, al final d'una trobada amb 120 superiors generals d'instituts masculins a l'aula del Sínode, en un clima d'alegria i de gran espontaneïtat, va anunciar que l'any 2015 estaria dedicat a la Vida Consagrada. Exactament, comença el proper diumenge, 30 de novembre i acabarà el 2 de febrer de 2016, Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

ECO DE LA PALABRA

Discernir la presencia del Reino de Dios

Discernir nuestra Iglesia Diocesana requiere conocerla y amarla. El último domingo del Tiempo Ordinario, con el que concluye el Año Litúrgico, la Iglesia contempla a Jesucristo como Rey del Universo. Esta contemplación reconoce a Jesucristo allá, al final de la historia, dominando los tiempos y los espacios, envuelto en gloria, alabado por todo el universo.

Los mismos ojos ven la realidad presente, el mundo actual y la Iglesia de hoy, nuestra Diócesis... El contraste es fuerte. ¿Qué pensar?

A veces para justificar una mirada crítica sobre la Iglesia subrayamos una afirmación que es cierta: la Iglesia no se identifica exactamente con el Reino de Dios. Esto, sin duda, es así. Pero, ¿es tan diferente del Reino de Dios? ¿Cómo podemos amar la Iglesia si en ella no hay una presencia real del Reino?

Todavía resuena en nosotros la beatificación del papa Pablo VI el pasado 19 de octubre. Ello ha sido ocasión para recordar la figura impresionante de este gran Papa. Nos viene bien subrayar una de las facetas más señaladas de su testimonio: su profundo sentido de Iglesia.

Con frecuencia la imagen que se tiene de Pablo VI es la de un Papa paciente y dolorido, que sufrió con la Iglesia y por la Iglesia en momentos

difíciles. Pero, aunque fuera así, aunque en su vida tuviera que experimentar la dureza de la renovación eclesial y el asedio de fascismos y totalitarismos de todo género, antes que vivir la Iglesia como fuente y ocasión de sufrimiento, gozó con ella, la amó apasionadamente y creyó en la belleza de su misterio.

Sabía bien que ante la Iglesia se daban tres actitudes: la indiferencia, la hipercrítica y el amor sincero. Él quiso manifestar en su *Testamento* la profundidad de esta tercera actitud:

«Siento que la Iglesia me circunda: ¡oh santa Iglesia, una, católica y apostólica, recibe mi bendición y saludo, mi supremo acto de amor! ¿Qué diré de la Iglesia a la que debo todo y que fue mía? Las bendiciones de Dios vengan sobre ti; ten conciencia de tu naturaleza y de tu misión; ten sentido de las necesidades verdaderas y profundas de la humanidad; y camina pobre, es decir, libre, fuerte y amorosa hacia Cristo.»

Nos sentimos muy cercanos a este mensaje: nos vemos en este caminar pobre, libre y fuerte hacia Cristo. Si caminamos hacia Él es que no lo poseemos y no somos plenamente su Reino. Pero si amamos la Iglesia y somos conscientes

de su identidad y su misión, si con ella acogemos las verdaderas y profundas necesidades de la humanidad, es que en ella compartimos ya la presencia del Reino.

Una buena biografía de Pablo VI recientemente publicada en castellano intenta captar su personalidad desde dentro de él mismo, desde su corazón. Pero su corazón, como afirma el cardenal Dionigi Tettamanzi en la introducción a esta obra, «coincidía con el de la Iglesia». Y esto significaba para él seguir la recomendación tan querida de san Agustín: «una dilatación constante de los límites del amor», algo inacabable, sin frontera en este mundo. Así lo expresó repetidas veces desde su misma ordenación sacerdotal. Fue un lema programático y lo que le convirtió en un gran pastor de la Iglesia.

De forma que quien tuvo que sufrir por la Iglesia, antes se identificó con ella, la amó; y con ella y desde ella amó a la humanidad.

No quisiéramos otra cosa para cada uno de nosotros cuando miramos y vivimos nuestra Iglesia. En ella ya está presente el Reino de Jesucristo y sin embargo también camina buscando poseerlo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat